Laura Bellini

Поверни мені цей танець

Давній крок. Нова сміливість дозволити себе обійняти

Поверни мені цей танець

Давній крок. Нова сміливість дозволити себе обійняти

Laura Bellini

ROMANS

ISBN: 9788384901243

ALL-IN Rafał Płonkowski

ЗМІСТ

INTRO 4
Розділ 1 - Кроки, яких ми не забули.....13
Розділ 2 - Між світлом і тінню 24
Розділ 3 - Коли стихає музика 36
Розділ 4 - Речі, про які не говорять одразу 47
Розділ 5 - Право відмовити 59
Розділ 6 - Той єдиний крок..... 70
Розділ 7 - Те, чого не видно в дзеркалі 81
Розділ 8 - По інший бік об'єктива..... 93
Розділ 9 - Сміливість не відпускати.....104
Розділ 10 - Без заданого ритму 117
Розділ 11 - Місце за столом 128
Розділ 12 - Ціна недомовленостей.....138
Розділ 13 - Не все продається.....150
Розділ 14 - Правда, сказана пошепки.....160
Розділ 15 - Прізвище, якого не вистачало 170
Розділ 16 - Коли доводиться відпустити руку 182
Розділ 17 - Власний крок.....195
Розділ 18 - Світло без завіси 205
Розділ 19 - Більше не потрібно шепотіти 215
Розділ 20 - Танець, який залишається 227

INTRO

Перше правило, якого я навчала своїх учнів, полягало в тому, що в танці не потрібно нікому віддавати контроль над власним тілом. Можна довіритися партнерові, дозволити йому вести, навіть на мить заплющити очі, але завжди слід розуміти, де закінчується його рішення й починається твоє власне.

Того четвергового вечора мені самій було непросто дотримуватися цього правила.

Я стояла посеред бальної зали одного з готелів Ольштина, тримаючи в одній руці план репетицій, а в другій телефон, який уже десять хвилин не переставав вібрувати. За високими вікнами листопадовий дощ розмивав вогні міста. Усередині пахло щойно відполірованою підлогою, кавою та квітами, які хтось явно зарано розставив на підвіконнях.

— Ренато, скажи, що ти не збираєшся знову міняти місцями всі пари, — озвалася Марта.

Моя подруга, яка вже дванадцять років працювала інструкторкою, дивилася на мене поверх чашки чаю. Вона знала мене достатньо добре, щоб розпізнати наближення катастрофи за тим, як я складала аркуші паперу.

— Не всі. Лише три.

— Звісно. Тобто половину всієї постановки.

— Ти перебільшуєш.

— А тобі сорок сім років, і ти досі вважаєш, що, якщо спланувати достатньо багато речей, життя не наважиться піднести тобі сюрприз.

Я докірливо глянула на неї, але нічого не відповіла. Вона мала рацію, і це була одна з її найдратівливіших рис.

Благодійний бал мав відбутися за шість тижнів. Зібрані кошти призначалися на обладнання реабілітаційних залів для дітей, а моя танцювальна школа мала підготувати виступ, який відкривав би вечір. Ішлося не лише про сам виступ. Уже кілька місяців я шукала спосіб започаткувати в школі постійну програму занять для дорослих, які поверталися до фізичної активності після тривалої перерви. Організатори балу пообіцяли познайомити мене з потенційними фінансовими партнерами.

Після п'ятнадцяти років ведення власної справи я добре знала ціну таким можливостям.

І так само добре знала, як швидко вони можуть зникнути.

— Я знайшла заміну Павлові, — повідомила Марта.

Я підвела голову.

— Кого?

— Одного чоловіка, який, кажуть, дуже добре танцює.

— Марто.

— І він погодився допомогти безкоштовно.

— Марто, прізвище.

Подруга поставила чашку.

— Кшиштоф Орловський.

На якусь мить я чула лише, як дощ барабанить по шибках.

Це ім'я не належало до мого теперішнього життя. Воно залишилося десь між шкільною спортивною залою, магнітофонними касетами та синьою сукнею, яку мама

перешивала мені перед випускним балом. Воно належало до часів, коли я вірила, що достатньо сильно покохати когось, аби перестати боятися майбутнього.

— Той самий Кшиштоф Орловський? — запитала я.

— А скількох ти знаєш?

— На одного більше, ніж хотілося б.

Марта обережно всміхнулася.

— Тоді нам пощастило.

— Нам?

— Тобі потрібен партнер для головної хореографічної постановки. Він повернувся до Ольштина. Фотографуватиме бал і, здається, ще пам'ятає, як танцювати.

Я пам'ятала.

Пам'ятала й те, як у сімнадцять років він умів провести мене крізь переповнену залу так, ніби нікого, крім нас, не існувало. Як ніколи не рахував кроки вголос, а лише тихенько наспівував мелодію. І як в останній день навчання поцілував мене за будівлею спортивної зали, а потім поїхав до Варшави, перш ніж ми встигли вирішити, що ж насправді означав той поцілунок.

У цьому не було великої трагедії. Двоє підлітків, два різні міста, два життя.

І все ж пам'ять мала дивну звичку зберігати подробиці, яких розсудлива людина давно мала б позбутися.

— Ні, — сказала я.

— Ти його ще навіть не бачила.

— Саме тому й кажу «ні».

Марта розтулила рота, щоб відповісти, але двері зали прочинилися, впустивши прохолодне повітря з коридору.

Я обернулася.

Чоловік, який стояв на порозі, був одягнений у темне пальто, сірий светр і чорні штани. В одній руці він тримав фотосумку, в другій — складену парасолю. Він здавався вищим, ніж я пам'ятала, або ж моя пам'ять просто зберегла пропорції тих далеких років. У темному волоссі з'явилася сивина, а риси обличчя стали суворішими.

Одне залишилося незмінним.

Те, як він дивився.

Він не поспішав із висновками. Спершу оглянув залу, паркет, відблиски світла в дзеркалах. І лише потім зупинив погляд на мені.

— Рената Гаврон, — тихо промовив він.

Це не прозвучало як запитання.

— Кшиштофе.

Він ледь усміхнувся.

— Я сподівався, що ти мене впізнаєш.

— Важко забути людину, яка наступила мені на ногу під час першого танцювального конкурсу.

— Це було сорок років тому.

— Тридцять чотири, — автоматично виправила я.

Його усмішка стала ширшою.

— Отже, ти таки пам'ятаєш.

Марта подивилася на нас із виразом людини, яка щойно знайшла чудову тему для багатомісячних розмов за келихом вина.

— Залишу вас ненадовго. Мені треба перевірити музику.

Я навіть не намагалася її затримати. У мене ще залишалося достатньо гідності, щоб не благати подругу врятувати мене від чоловіка, якого я востаннє бачила в минулому столітті.

Кшиштоф підійшов ближче. Але не надто близько. Зупинився по той бік столу, на якому я розклала документи.

— Чув, тобі потрібен партнер.

— Мені потрібна людина, яка приходитиме на всі репетиції, вивчить хореографію і не намагатиметься імпровізувати.

— Тобто не я.

— Саме це я й збиралася сказати.

Він коротко засміявся. У тому сміхові не було ані краплі образи, і це вибило мене з рівноваги більше, ніж будь-яка шпилька на мою адресу.

— Ти досі все плануєш? — запитав він.

— А ти досі вважаєш планування недоліком?

— Ні. Просто пам'ятаю, як одного разу ти загубила аркуш із хореографією, і ми станцювали найкраще у своєму житті.

Я теж пам'ятала той вечір. Конкурс у шкільній актовій залі, запах лаку для волосся, його долоню на моїй спині й ту мить, коли замість панікувати я дозволила собі просто рухатися за музикою.

Але говорити йому про це я не збиралася.

— Це було давно.

— Знаю.

Кілька секунд ми мовчки дивилися одне на одного. Я помітила дрібні зморшки біля його очей і слід від обручки на пальці — світлішу смужку шкіри, яка виразно вирізнялася на тлі решти долоні. Помітивши мій погляд, він мимоволі сховав руку в кишеню пальта.

Я не запитала.

Уже давно я вважала, що чужі шлюби, розлучення й недомовлені історії не повинні ставати моєю проблемою.

Особливо якщо вони належали чоловікові, поруч із яким я раптом згадала, якою була до того, як навчилася оберігати власне серце.

— Можемо спробувати? — запитав він.

— Що саме?

— Потанцювати. Одну хвилину. Якщо вирішиш, що я не підходжу, піду й більше не турбуватиму тебе.

Я поглянула на годинник. За двадцять хвилин мала розпочатися наступна репетиція, а мені ще потрібно було змінити розташування пар.

У мене були всі підстави відмовитися.

— Одну хвилину, — погодилася я.

Кшиштоф зняв пальто й поклав його на стілець. Підкотив рукави светра, а потім простягнув мені руку.

Я завагалася.

Не тому, що боялася танцювати. Усе своє доросле життя я навчала інших рухатися в ритмі музики, довіряти власним ногам, повертати впевненість у собі після невдач. Я боялася чогось значно менш раціонального.

Що моє тіло згадає його швидше, ніж розум.

Я поклала свою долоню в його.

Вона була теплою, трохи шорсткою від роботи. Кшиштоф не стискав мої пальці сильніше, ніж було потрібно. Він зачекав, поки я сама підійду ближче.

З динаміків пролунали перші такти вальсу.

— Готова? — запитав він.

— Завжди.

— Брешеш так само переконливо, як колись.

Я хотіла відповісти, але він зробив перший крок.

І раптом я перестала думати про списки, спонсорів, вартість оренди зали та нескінченну кількість обов'язків. Не тому, що все це втратило значення. Просто на кілька тактів з'явилася й інша можливість: я могла не вести. Могла відповідати на рух іншої людини, не втрачаючи при цьому нічого від самої себе.

Кшиштоф танцював неідеально. На одному повороті він трохи запізнився, на наступному мусив виправити положення рук. Але він дослухався до музики й до мене. Коли я змінила напрямок, він не намагався нав'язати попередній крок. Підлаштувався під моє рішення, а потім плавно знову взяв на себе ведення.

Саме таким і мало бути партнерство.

Ми зупинилися, коли музика стихла.

Його долоня ще на мить залишилася на моїй спині.

— Хвилина минула, — сказав він.

— Я помітила.

— І?

Я повільно відступила.

— Тобі треба попрацювати над поворотами.

— Тобто я залишаюся?

Я подивилася на порожній паркет, а потім знову на нього.

Я більше не знала цього чоловіка. Усе, що мені було про нього відомо, походило з кількох фотографій у місцевій пресі та випадкових повідомлень від давніх знайомих. Я гадки не мала, чому він насправді повернувся і чого шукав у місті, яке ми обоє колись залишили.

Проте я знала інше: протягом останньої хвилини мені зовсім не хотілося, щоб музика закінчувалася.

— Залишаєшся на випробувальний тиждень, — відповіла я. — Потім вирішу.

Кшиштоф кивнув.

— Справедливо.

Він потягнувся по пальто, але перш ніж одягнути його, ще раз поглянув у мій бік.

— Ренато?

— Так?

— Радий знову тебе бачити.

Він сказав це без усмішки. Без флірту, без жарту, за яким можна було б сховати справжній зміст слів.

І саме тому я не змогла одразу відповісти.

Коли він вийшов, я знову залишилася в залі сама — з розкладом, холодною кавою та відображенням жінки, яка за довгі роки навчилася не потребувати нічиїх обіймів.

Я дивилася на зачинені двері, досі відчуваючи на спині те місце, де лежала його долоня.

Чи змогла б я дозволити йому наблизитися, не погоджуючись знову жити в тіні чиєїсь недомовленої історії?

Розділ 1 - Кроки, яких ми не забули

У п'ятницю вранці я виявила, що прізвище Кшиштофа Орловського здатне вивести мене з ранкового заціпеніння ефективніше, ніж міцна кава.

Воно стояло на самому початку повідомлення від організаторки балу, відразу під інформацією про зміну розкладу репетицій. Я провела пальцем по екрану телефона, намагаючись проігнорувати дивне задоволення, яке відчула, побачивши його ім'я. Учора я погодилася на випробувальний тиждень. Сьогодні мала ставитися до нього так само, як до будь-якого іншого учасника нашого проєкту.

Таким був план.

Проблема полягала в тому, що решта учасників не цілували мене тридцять років тому за шкільною спортивною залою.

— У тебе вигляд жінки, яка щойно отримала виклик до податкової, — зауважила Марта.

Вона сиділа на підлозі нашої танцювальної школи, оточена картонними коробками з декораціями. Крізь високі вікна проникало бліде світло листопадового ранку. На підвіконні стояли дві чашки, а з динаміків тихо лунала інструментальна версія старого хіта.

— Гірше. Я отримала новий розклад.

— Із Кшиштофом?

Я не відповіла.

Марта задоволено розсміялася.

— Я так і знала.

— Що саме?

— Що цей чоловік наробить безладу у твоїй голові.

— Він наробив безладу в моєму графіку. Це принципова різниця.

Я відкрила ноутбук і вивела на екран план хореографії. Головний виступ мав розпочатися з вальсу, перейти у спокійнішу частину у виконанні шести пар, а завершитися сучасною постановкою, у якій класичне ведення поступалося місцем вільнішим рухам. Я хотіла показати, що танець не закінчується разом із молодістю, а близькість не вимагає досконалості.

Остання думка прозвучала в моїй голові небезпечно особисто.

— Йому п'ятдесят один рік, — нагадала я Марті. — Мені сорок сім. Ми обоє достатньо дорослі, щоб не перетворювати кілька спогадів на мелодраму.

— Цікаво, що ти сама про це заговорила.

Я надто різко закрила ноутбук.

— Мені потрібно перевірити освітлення перед сьогоднішньою репетицією.

Марта підняла руки на знак капітуляції, але я бачила її усмішку.

О сімнадцятій готельна зала ще була порожньою. Я приїхала раніше, щоб позначити клейкою стрічкою місця виходу окремих пар. Техніки закінчували встановлювати прожектори, а хтось із персоналу пересував стільці вздовж стіни. Мені подобалася ця мить перед репетицією, коли все ще залишалося можливим, перш ніж людська втома, амбіції та непорозуміння починали ускладнювати найпростіші задуми.

Я розклала нотатки на столі й увімкнула музику.

— Ти завжди починаєш без мене?

Я обернулася.

Кшиштоф стояв біля дверей у темних штанах і темно-синій сорочці. Цього разу він був без пальта й фотосумки. Він уже менше нагадував гостя і більше — людину, яка справді збиралася брати участь у репетиціях.

— Ти прийшов на десять хвилин раніше, — сказала я.

— А ти на двадцять.

— Я організаторка.

— А я хотів перевірити, чи до всіх ти однаково сувора.

— Звісно.

— Тоді співчуваю всім.

Він підійшов до столу, але не став заглядати в мої нотатки без дозволу. Я відразу помітила цю дрібницю. За довгі роки я звикла до людей, які сприймали мої плани як запрошення висловлювати власні ідеї.

— У тебе п'ятнадцять хвилин, щоб вивчити першу частину, — повідомила я. — Потім приєднаються решта.

— П'ятнадцять?

— Замало?

— Достатньо, щоб запам'ятати кроки. Але не обов'язково, щоб навчитися розуміти тебе.

Я поглянула на нього поверх аркушів.

— Тобі не потрібно вчитися розуміти мене.

— Якщо ми збираємося танцювати разом, я мушу знати, коли ти вирішиш змінити напрямок.

— Я тобі казатиму.

— Саме цього я й хотів би уникнути.

Я випросталася.

— Перепрошую?

Кшиштоф вийшов на середину паркету. Якусь мить він розглядав розкладені позначки.

— Учора я дещо помітив протягом тієї однієї хвилини. Ти знаєш кожен такт, але намагаєшся вирішувати ще й те, яким буде мій наступний рух. Якщо ти керуватимеш нами обома, глядачі побачать двох людей, які виконують інструкції, а не пару.

Я відчула знайомий укол роздратування, який зазвичай виникав, коли хтось оцінював мою роботу, навіть не ознайомившись із її задумом.

— Я створюю хореографічні постановки вже понад двадцять років.

— Знаю.

— Тоді, може, дозволиш мені робити свою роботу?

— Із задоволенням. За однієї умови.

Я засміялася без жодних веселощів.

— Ти не в тому становищі, щоб ставити умови.

— Тоді тобі не обов'язково погоджуватися.

Він сказав це спокійно, без провокації. Не намагався здобути наді мною перевагу. Просто стояв посеред паркету, готовий прийняти відмову.

— Яка умова? — запитала я.

— Спочатку станцюємо постановку саме так, як ти її підготувала. Потім один раз без твоїх підказок. І лише тоді вирішимо, що залишити.

— Я не збираюся змінювати всю хореографію заради одного партнера.

— Я цього й не очікую.

Я якусь мить придивлялася до нього. Він був таким самим упертим, як хлопець, якого я пам'ятала, але той сімнадцятирічний юнак зазвичай приховував свою впертість за жартами. Тепер Кшиштоф не потребував жодного прикриття.

— Гаразд. Два варіанти. Але остаточне рішення за мною.

— Домовилися.

Я ввімкнула музику.

Першу послідовність рухів ми виконали правильно. Кшиштоф швидко запам'ятовував кроки, хоча його рухи залишалися трохи скутими. Коли я виправляла положення його руки, він не заперечував. Складніші фрагменти повторював без коментарів, зосереджений, з ледь насупленими бровами. Я знала людей, які маскували свою невпевненість жартами. Він дозволяв собі чогось не вміти.

І це виявилося несподівано привабливим.

На третьому повороті я зупинила музику.

— Ти надто рано переносиш вагу.

— Знаю.

— Тоді чому так робиш?

— Бо намагаюся передбачити, що ти зробиш наступної миті.

— Тобі не потрібно передбачати. Достатньо слухати.

Він підняв брови.

— Саме так.

Лише за секунду я зрозуміла.

— Не використовуй мої власні інструкції проти мене.

— Я й не збирався.

— Брешеш.

Він усміхнувся.

Ми повторили послідовність. Цього разу я трохи сповільнилася, щоб дати йому час перенести вагу. Він відповів плавніше, і перехід між фігурами став природним. На коротку мить я відчула задоволення, яке не мало нічого спільного ані з доведенням його правоти, ані з бажанням заперечити її.

Ми просто починали танцювати разом.

Коли музика стихла, Кшиштоф не відступив одразу.

— Тепер мій варіант, — нагадав він.

— Я пам'ятаю нашу домовленість.

Він вибрав спокійніший запис із виразним ритмом фортепіано. Я не впізнала мелодії, хоча її простота відразу мені сподобалася.

— Що це?

— Композиція, під час виконання якої я колись фотографував камерний ансамбль у Варшаві. Музиканти дозволили мені залишити репетиційний запис.

— Ти фотографував музику?

— Людей, які її створювали. А музику отримав заодно.

Він простягнув руку.

Я прийняла її, цього разу без вагань.

Ми не виконували заздалегідь підготовленої постановки. Кшиштоф вів обережно, залишаючи мені простір для відповіді. Спочатку я намагалася вгадати, що буде далі. Двічі випередила його рух, а одного разу ледь не наступила йому на ногу.

— Перестань планувати, — тихо сказав він.

— Легко сказати.

— Спробуй протягом чотирьох тактів.

Я скептично глянула на нього.

— Лише чотирьох?

— Я ж не вимагатиму від тебе дива.

Я розсміялася.

І саме тоді щось змінилося.

Не в ньому. У мені.

Я дозволила рухові народитися з його ведення, а не з мого попереднього рішення. Кшиштоф не намагався хизуватися складними фігурами. Коли відчув, що я знову рухаюся вільно, трохи прискорився, а я відповіла без роздумів. Ми оминули одну з позначок і закружляли там, де мій план цього не передбачав.

У цьому було щось небезпечно знайоме.

Колись він так само вмів змусити мене забути про публіку.

Ми зупинилися лише тоді, коли пролунали оплески.

У дверях стояла Марта з двома ученицями.

— Вибачте, що заважаємо, — сказала вона з невинним виглядом. — Але, здається, ми щойно побачили дещо, чого немає у сценарії.

Я відступила на крок.

— Ми розминалися.

— Звісно.

Кшиштоф підійшов до динаміка й вимкнув музику. Я помітила, що він не намагався продовжити мить чи коментувати нашу близькість. Я була йому за це вдячна, хоча водночас відчула розчарування, яке не хотіла аналізувати.

Наступні півтори години ми працювали з усією групою. Кшиштоф не поводився як давній знайомий власниці школи. Коли помилявся, сам просив повторити фрагмент. Допомагав менш досвідченим учасникам відчути ритм, але не виправляв їх без мого дозволу. Наприкінці заняття одна з учениць, пані Ельжбета, зізналася, що боїться поворотів, оскільки кілька років тому травмувала коліно.

— Нам не обов'язково робити повний поворот, — сказав Кшиштоф. — Можемо зменшити амплітуду й зберегти ритм.

— Але тоді всі виглядатимуть по-різному, — заперечила вона.

— Ми всі й так виглядаємо по-різному. На щастя.

Пані Ельжбета засміялася, а я запропонувала їй безпечнішу фігуру. Кшиштоф подивився на мене зі схваленням, якого навіть не намагався приховати. Цей єдиний жест приніс мені більше задоволення, ніж усі компліменти, які я отримала протягом останнього місяця підготовки.

Після репетиції ми почали збирати позначки з підлоги.

— Ти мала рацію щодо першої частини, — сказав він.

— Знаю.

— Ти навіть не збираєшся вдавати скромність?

— Не в професійних питаннях.

Він усміхнувся й подав мені останній шматочок стрічки.

— Але другий варіант теж дещо показав.

— Показав, що ти ще вмієш імпровізувати.

— А ти вмієш дозволити комусь вести.

Я поглянула на нього.

— Не роби з цього надто далекосяжних висновків.

Його усмішка зникла, але не тому, що він образився.

— Я й не збираюся, Ренато. Я знаю, що більше не той хлопець, якого ти знала.

Якусь мить я чула лише шелест кабелів, які складали техніки.

— Я теж більше не та дівчина, — відповіла я.

— Помітив.

Те, як він це сказав, позбавило мене заздалегідь підготовленої гострої відповіді.

Кшиштоф потягнувся по телефон. Екран засвітився, показуючи вхідний дзвінок. Я встигла побачити лише жіноче ім'я, перш ніж він повернув пристрій екраном від мене.

— Мені треба передзвонити, — сказав він.

— Я тебе не затримую.

Однак він не пішов одразу.

— Я хотів би завтра поговорити про фотографії для рекламних матеріалів. Організатори попросили мене

підготувати пропозицію, але я не хочу нічого робити без твого схвалення.

— Надішли мені концепцію.

— Я волів би показати тобі кілька прикладів. Фотографії іноді бувають чеснішими за описи.

— Професійна одержимість?

— Мабуть.

Я уважніше придивилася до нього. Протягом години спостерігала за чоловіком, який умів приймати зауваження, уважно слухав інших і не намагався привласнювати чужий простір. Але тепер я знову бачила слід від обручки й телефон, який він сховав до кишені.

Я не знала його теперішнього життя.

Це усвідомлення повернуло мені обережність.

— Поговоримо завтра в школі, — вирішила я. — О десятій.

— Буду.

Він рушив до дверей, але на мить зупинився.

— І ще, Ренато?

— Що цього разу?

— Дякую, що дозволила спробувати другий варіант.

Я залишилася сама посеред зали, тримаючи згорнуту стрічку. Мені не подобалося, як багато для мене означала його вдячність. Ще менше подобалося те, що вперше за багато місяців я думала не лише про те, чи стане бал успішним.

Я думала про чоловіка, який умів поважати мої правила і водночас змусив мене саму почати сумніватися в них.

Наступного ранку я мала розмовляти з ним про фотографію.

Принаймні так звучала офіційна причина нашої зустрічі.

Розділ 2 - Між світлом і тінню

У суботу я прийшла до танцювальної школи за пів години до домовленої зустрічі, хоча чудово знала, що підготовка приміщення не потребувала стільки часу.

Я протерла дзеркала, впорядкувала документи й замінила воду у вазі, що стояла на рецепції. Потім кілька хвилин розмірковувала, чи не виглядає темно-синя блузка надто елегантною для ділової розмови.

Саме останнє заняття роздратувало мене найбільше.

Я не збиралася після сорока повертатися до поведінки підлітки, яка тричі перевдягається перед зустріччю з хлопцем.

Тому зняла сережки, які щойно вдягнула, а тоді негайно повернула їх на місце.

— Бездоганна послідовність, Ренато, — пробурмотіла я своєму відображенню.

Кшиштоф прийшов точно вчасно.

На ньому був темно-зелений светр і світла куртка. Через плече висіла фотосумка, а в руці він тримав паперовий пакет із сусідньої пекарні.

— Не знав, чи ти снідала, — сказав він. — Купив два рогалики. Якщо не хочеш, з'їм обидва.

Я підозріло подивилася на нього.

— Намагаєшся підкупити мене випічкою?

— Залежить від того, чи спрацює.

— Ще не знаю.

— Тоді маємо чудову відправну точку для переговорів.